

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA PREGÀRIA

En la festa de l'Assumpció, Maria ens ensenya a pregar

Avui trobem a la Mare de Déu, com a dona orant. La Verge resava. Podem imaginar a la jove de Natzaret recollida en silenci, en continu diàleg amb Déu, que aviat li encomanaria la seva missió. Maria pertany al gran grup dels humils de cor.

Maria no dirigeix autònomament la seva vida: espera que Déu prengui les regnes del seu camí i la guïï on Ell vol. És dòcil, i amb la seva disponibilitat predisposa els grans esdeveniments que involucren a Déu en el món.

Maria està en oració, quan l'arcàngel Gabriel ve a portar-li l'anunci a Natzaret. El seu «he aquí», petit i immens, que en aquest moment fa saltar d'alegria a tota la creació, ha estat precedit en la història de la salvació de molts altres «he aquí». No hi ha millor manera de resar que posar-se com Maria en una actitud d'obertura: «Senyor, el que Tu vulguis, quan Tu vulguis i com Tu vulguis». És a dir, el cor obert a la voluntat de Déu.

Una oració senzilla, és posar la nostra vida en mans del Senyor: que sigui Ell qui ens guïï. Si en l'oració comprenem que cada dia donat per Déu és una crida, llavors engrandim el cor i ho acollim tot. Això és l'important: demanar al Senyor la seva presència en cada pas del nostre camí.

Maria acompanya en oració tota la vida de Jesús, fins a la mort i la resurrecció; i a la fi continua, i acompanya les primeres passes de l'Església naixent (cfr. *Ac 1,14*). Per obra de l'Esperit Sant s'ha convertit en Mare de Déu, i per obra de l'Esperit Sant, es converteix en Mare de l'Església.

L'oració de Maria és silenciosa. El Catecisme explica: «En la fe de la seva humil esclava, el do de Déu troba l'acollida que esperava des del començament dels temps» (CCE, 2617).

Maria està oberta a la veu de Déu que guia el seu cor, que guia els seus passos allà on hi ha necessitat de la seva presència silenciosa de mare i de deixeblla.

«Maria, per la seva banda, guardava totes aquestes coses, i les meditava en el seu cor» (*Lc 2,19*). Tot el que passa al seu voltant acaba tenint un reflex en el més profund del seu cor. Tot acaba en el seu cor, perquè passi el sedàs de l'oració i sigui transfigurada per ella.

Dimecres, 18 de novembre de 2020

REFLEXIONS

Som cridats a tenir cura amorosa els uns dels altres

Quina magnífica notícia per a les nostres societats saber que som cridats a tenir cura amorosa els uns dels altres, que quan més febles i en situació de major vulnerabilitat ens trobem, més se'ns ajudarà. És la lògica de l'amor. I l'amor és la font d'on brolla l'esperança.

Ser persones d'esperança, testimonis d'esperança, passa per estimar el proïme com a un mateix, per ser capaços de modificar estils de vida, per compartir amb el qui té necessitat, per cercar el bé comú per damunt del propi interès, per no oblidar tots aquells que seguiran patint quan potser nosaltres «ja ens haurem recuperat».

La dona cananea demana a Jesús per la seva filla, atrapada pel maligne. La sensibilitat, la fe i l'amor d'aquesta

dona faran possible que Jesús guareixi la seva filla.

Aquesta dona, perquè estima, no resta indiferent al patiment de la seva filla. Tot, al cap i a la fi, és qüestió d'amor.

La gran pregunta ètica que trobem ja en el llibre del Gènesi «Què n'has fet del teu germà?» (*Gn 4,9*) ressona avui amb més força que mai convidant-nos a tornar a la realitat més pregona i esperançadora de la nostra vida: som germans, som creats per tenir cura els uns dels altres, per estimar.

És una invitació a la fe i a l'esperança, inseparables de l'amor.

Margarita Bofarull, rscj

Fragment inicial de la seva «Homilia religiosa d'Organyà, 2020» en el context de la Fira del Llibre del Pirineu. Organyà, setembre 2020

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Jt 2,11-19 / Sl 105 / Mt 19,16-22]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

17. ■ Dimarts [Jt 6,11-24a / Sl 87 / Mt 19,23-30]. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes a

Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. ■ Dimecres [Jt 9,6-15 / Sl 20 / Mt 20,1-16]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà de València.

19. ■ Dijous [Jt 11,29-39a / Sl 39 / Mt 22,1-14]. Sant Joan Eudes (1601-

1680), prev. fund. Eudistes; sant Magí (s. III), ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. □ Divendres [Rt 1,1-2a.3-6.14b-16.22 / Sl 145 / Mt 22,34-40]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc a Claravall, i dr. de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

21. □ Dissabte [Rt 2,1-3.8-11;4,13-17 / Sl 127 / Mt 23,9b.10b]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximia, mrs., patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda mr.

22. ■ Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Js 24,1-2a.15-17.18b / Sl 33 / Ef 5,21-32 / Jo 6,60-69]. Benaurada Verge Maria Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

L'Assumpció de la Mare de Déu

COMENTARI

«Déu exalça els humils»

Podem dir que avui celebrem la Pasqua de la Mare de Déu, la seva Resurrecció i Ascensió al cel. De fet, parlem d'Assumpció que ens recorda l'Ascensió de Crist amb la diferència que Maria és assumida (és presa) pel poder de Déu; Jesús, en canvi, torna al Pare per la seva pròpia força. Avui celebrem en Maria allò que serà una realitat en tots i cadascun dels cristians i, per tant, en l'Església en el seu conjunt. Pau ens ha dit a la segona lectura: *Crist ha ressuscitat... tots viuran gràcies al Crist. Cadascú al moment que li correspon: Crist el primer; després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist.* La que més és de Crist és sens dubte la Verge Maria i ho és de manera única. Per això no va haver d'esperar a la fi dels temps per ressuscitar. En acabar la seva cursa temporal, va passar directament a viure amb el seu Fill viu per sempre, amb el Pare i amb l'Esperit. I encara que la *dona que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia al cap una corona de dotze estrelles*, de la que parla l'Apocalipsi és tota l'Església en la plenitud de la vida amb Déu, no ens pot estranyar que diguem també que Maria és aquesta dona, oi més quan més endavant diu: *La dona posà al món un fill, un noi que ha de governar totes les nacions.* Un cop més, Maria és el símbol, l'anticipació del que serem tots els cristians. A l'evangeli hom subratlla la seva fe: *Feliç tu, que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.* Totes les promeses de Déu, tot el disseny de Déu sobre la humanitat es realitza en Maria; per això, avui la contemplem en la seva etapa celestial després d'haver estat a la terra la *serventa* de Déu. Però és que el *Totpoderós ha obrat meravelles*: les va obrar durant la seva vida, i també després de la seva mort. Ell sap molt bé, «creu» que Déu *exalça els humils, omple de béns els pobres i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació.* Avui és el dia del triomf final de Maria que ens assenyala el camí per arribar on és ella ara: creure en el Senyor, en el seu amor i ser petits i humils.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

(Ap 11,19;12,1-6.10ab)

El santuari del temple de Déu que hi ha en el cel s'obrí, i dins el temple aparegué l'arca de l'aliança de Déu. Llavors aparegué en el cel un gran prodigi: una dona que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia al cap una corona de dotze estrelles. Al mateix temps aparegué en el cel un altre prodigi: hi havia un gran drac rogenç, que tenia set caps i deu banyes. Als set caps duia set diademes, i la seva cua arrossegà la tercera part de les estrelles i les llançà a la terra. El drac s'aturà davant la dona per devorar-li el fill així que nasqués. La dona posà al món un fill, un noi que ha de governar totes les nacions amb el ceptre de ferro; el seu fill va ser endut cap a Déu i cap al seu setial, i la dona va fugir al desert, on Déu li havia preparat un lloc.

Llavors vaig sentir al cel una veu que cridava amb tota la força: «Ara és l'hora de la victòria del nostre Déu, l'hora del seu poder i del seu Regne, i el seu Messies ja governa.»

▶ Salm responsorial (44)

R. *Teniu la reina a la dreta, vestida amb brocats d'or.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

(1Co 15,20-27)

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist. Cadascun al moment que li correspon: Crist el primer, després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. Perquè l'Esclusiva diu que tot ho ha posat sota els seus peus.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc

(Lc 1,39-56)

Per aquells dies, Maria se'n anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà. Entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, el nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.» Maria digué: «La meua ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesse de la seva serventa. Des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. El seu nom és sant, i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació. Les obres del seu braç són potents: dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del solí i exalça els humils. Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res. Ha protegit Israel, el seu servent, com ho havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre.» Maria es quedà tres mesos amb ella, i després se'n tornà a casa seva.

▶ Lectura del libro del Apocalipsi

(Ap 11,19;12,1-6.10ab)

Se abrió en el cielo el santuario de Dios, y apareció en su santuario el arca de su alianza. Un gran signo apareció en el cielo: una mujer vestida de sol, y la luna bajo sus pies y una corona de doce estrellas sobre su cabeza; y está encinta, y grita con dolores de parto y con el tormento de dar a luz. Y apareció otro signo en el cielo: un gran dragón rojo que tiene siete cabezas y diez cuernos, y sobre sus cabezas siete diademas, y su cola arrastra la tercera parte de las estrellas del cielo y las arrojó sobre la tierra. Y el dragón se puso en pie ante la mujer que iba a dar a luz, para devorar a su hijo cuando lo diera a luz. Y dio a luz un hijo varón, el que ha de pastorear a todas las naciones con vara de hierro, y fue arrebatado su hijo junto a Dios y junto a su trono; y la mujer huyó al desierto, donde tiene un lugar preparado por Dios. Y oí una gran voz en el cielo que decía: «Ahora se ha establecido la salvación y el poder y el reinado de nuestro Dios, y la potestad de su Cristo».

▶ Salmo responsorial (44)

R. *De pie a tu derecha está la reina, enjoyada con oro de Ofir.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios

(1Cor 15,20-27)

Hermanos:

Cristo ha resucitado de entre los muertos y es primicia de los que han muerto. Si por un hombre vino la muerte, por un hombre vino la resurrección. Pues lo mismo que en Adán mueren todos, así en Cristo todos serán vivificados. Pero cada uno en su puesto: primero Cristo, como primicia; después todos los que son de Cristo, en su venida; después el final, cuando Cristo entregue el reino a Dios Padre, cuando haya aniquilado todo principado, poder y fuerza. Pues Cristo tiene que reinar hasta que ponga a todos sus enemigos bajo sus pies. El último enemigo en ser destruido será la muerte, porque lo ha sometido todo bajo sus pies.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 1,39-56)

En aquellos días, María se levantó y se puso en camino de prisa hacia la montaña, a una ciudad de Judá; entró en casa de Zacarías y saludó a Isabel. Aconteció que, en cuanto Isabel oyó el saludo de María, saltó la criatura en su vientre. Se llenó Isabel de Espíritu Santo y, levantando la voz, exclamó: «¡Bendita tú entre las mujeres, y bendito el fruto de tu vientre! ¿Quién soy yo para que me visite la madre de mi Señor? Pues, en cuanto tu saludo llegó a mis oídos, la criatura saltó de alegría en mi vientre. Bienaventurada la que ha creído, porque lo que le ha dicho el Señor se cumplirá». María dijo: «Proclama mi alma la grandeza del Señor, "se alegra mi espíritu en Dios, mi salvador; porque ha mirado la humildad de su esclava". Desde ahora me felicitarán todas las generaciones, porque el Poderoso ha hecho obras grandes en mí: "su nombre es santo, y su misericordia llega a sus fieles de generación en generación". Él hace proezas con su brazo: dispersa a los soberbios de corazón, "derriba del trono a los poderosos y enaltece a los humildes, a los hambrientos los colma de bienes y a los ricos los despide vacíos. Auxilia a Israel, su siervo, acordándose de la misericordia" — como lo había prometido a "nuestros padres" — en favor de Abraham y su descendencia por siempre». María se quedó con Isabel unos tres meses y volvió a su casa.